

Стефанъ Карагиозоглу и ёще единъ Българинъ „(но кой? не се означява) (*.

На 31 декемврія 1872 год. вѣчерта пакъ закарватъ отъ тукъ В. Левски заедно съ другаритѣ му назадъ, но вече не за въ Ловечъ, а за въ Софія, дѣто и на 4 януарія 1873 год. сутринта тѣ и пристигнали и ги затворили въ тѣмница-та; но тукъ В. Левски го отдѣлили отъ другаритѣ му и го затворили самъ. По него врѣме е имало една испитателна комисія въ Софія, въ слѣдствие на едно вжзтаническо приключеніе; и че въ тая комисія е засѣдавалъ и сжчувствовалъ и г. Хаджи Иванчу Х. Пенчовичъ, за когото впрочемъ се твждѣ неблагопріятно отзиваватъ **). Въ Софія В. Левски е былъ изложенъ на дълги и подробни испити (истиндаци), но тамъ той е говорилъ много по смѣло на комисіята отъ колкото въ Търново. Него го испитвали единъ цѣлъ мѣсець и разповиднимъ образомъ го принуждавали да искажи и да издаде всичкитѣ си други съучастници, но тоя непоколебимъ герой,—вѣренъ на кѣтвата си,—никого не издалъ и всичката вина вжзлагалъ на себе си и на българскія народъ; ако Василь Левски бѣше обикновенъ чловѣкъ и простъ предателъ, то той можяше лесно да хвжрли вжжето на шитѣ на 2000 хора... —

На 6 февруарія 1873 год. рано сутринта убѣсихъ въ Софія нашия народенъ мченикъ героя Василя Левски... Разказва се впрочемъ, че прѣди да го извадятъ отъ затворъ-тъ му, той извѣстенъ вече че ще го убѣсятъ, ударилъ си главата нѣколко пхти по каменната стѣна на затворъ-тъ и падналъ безчувственъ на земята. Въ такова положеніе го и намѣрила стражята, когато отишла да го извади отъ затвора за да го закаратъ на бѣсилницата.—

Слѣдъ тоя разказъ за улавянъето и убѣсванъето на Василя Левски, ніе излагами послѣднитѣ му думи, които по горѣ спомѣнжхми, тѣ сж написани на единъ малакъ листъ, но

(* Видждъ книжк. на З. Столнова.

(**) Видждъ тамъ-же страница 118.